

Orgoványi Anikó:

Április

**Április van, április!
A morcos télnek végre vége!
Eltűnt, huss! Volt, nincs!
A domb hátán bizsereg,
szikrázik ezernyi kincs,
sárgállik a Nap csorgatott
aranya, a szépséges tavaszi
hérics.**

**Pironkodik a leánykökörcsin,
ringatja fejét a szellőrózsa,
s a nappali pávaszemet
édes nektárjával csalfán
csalogatja.**

**Zsong, bong a rét, az erdő,
de szívesen legelészne itt
lent
egy kis bárányfelhő!**

Nappali pávaszem

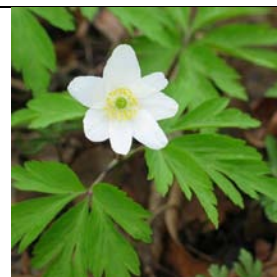
Tavaszi hérics

Leánykökörcsin

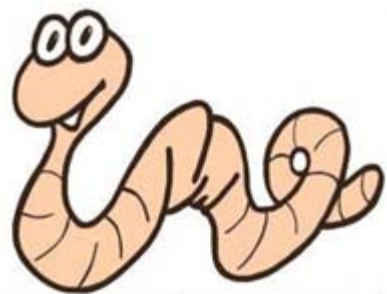

Bárányfelhő

Berki szellőrózsa

Guszt a
giliszta

**Guszt, a giliszta
új kalandra vágyott,
fel akarta fedezni
a híres nagyvilágot.**

Kimászott a földből,

**Jaj, Guszt giliszta,
ó, te szegény pára,
hát nem gondoltál a
nyüzsgő nagyvilágra?**

**Sokan járnak erre,
kemény cipőtalpak
el is taposhatnak,
kocsi kerekei
ki is lapíthatnak,
éles madárcsőrök
fel is apríthatnak!
Mi lesz veled akkor?
Vége a kalandnak!**

Hamar el is fáradt

**Nyiklett-nyaklott,
kanyargott,
nem talált egy kanyart
ott.**

**Szerencse, hogy arra
jártam,
és hogy éppen rátaláltam,
mecsajnáltam,
fölemeltem,
puha földbe beletettem.**

**S láss csodát!
Guszt, a giliszta
se látott, se hallott,
elfeledett mindenféle**

<p>hívta őt a túra, merészen kicsusszant a forgalmas útra.</p> <p>Milyen jó is lenne magas hegyet mászni, tengerparti fővényen lazán dagonyázni, lombos erdő mélyén virágot szaglászni, csigával, szöcskével vígán barangolni!</p>	<p>Guszt, a giliszta, megroppant a háta, kiszáradt a torka, a porhanyós talajba bizony vágyott vissza!</p> <p>Ám a kemény betonon nem volt még egy rés se, reménye sem lehetett így a menekvésre</p>	<p>világjáró kalandot.</p> <p>„Otthon, édes otthon!” – kiáltott kacagva, s fúrópajzsként gyúrte magát a porhanyós talajba.</p> <p>Az én jó cselekedetem meg is volna mára, így ezen a jeles napon nem éltem hiába.</p>
<p>Tavaszi zsongás</p> <p>Duzzad a berkenye rőt rügye, csalfa tavasz nyitogatja, barna berekben csíz csicsereg, zizzen a fűz tarka barka.</p>	<p>Moccan a gyík a száraz avarban, masszírozza hátát a Nap, békalegényke sincs zavarban, zengi, nincs nála boldogabb.</p>	<p>Bizsereg a vér ereimben, zenél az erdő, ring a rét, új tavasz ébred a szívemben, ibolyavirág fenn az ég.</p>